DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

25. maj 2000 *

I sag C-273/98,

angående en anmodning, som Bundesfinanzhof (Tyskland) i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Hans-Josef Schlebusch

mod

Hauptzollamt Trier,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 3a, stk. 3, første punktum, i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13), som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1639/91 af 13. juni 1991 (EFT L 150, s. 35),

* Processprog: tysk.

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. Schintgen, og dommerne G. Hirsch (refererende dommer) og V. Skouris,

generaladvokat: G. Cosmas
justitssekretær: R. Grass,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Hans-Josef Schlebusch ved advokat J. Lukanow, Euskirchen

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved M. Niejahr, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 10. februar 2000,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 14. maj 1998, indgået til Domstolen den 20. juli 1998, har Bundesfinanzhof i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) forelagt et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 3a, stk. 3, første punktum, i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13), som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1639/91 af 13. juni 1991 (EFT L 150, s. 35) (herefter »den anfægtede bestemmelse«).

2 Spørgsmålet er blevet rejst under en tvist mellem Hans-Josef Schlebusch, som på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen var mælkeproducent, og Hauptzollamt Trier vedrørende den endelige tildeling af en specifik referencemængde ud over den oprindelige referencemængde.

Fællesskabets retsforskrifter

3 På grund af overskud inden for Fællesskabets mejerisektor vedtog Rådet forordning (EØF) nr. 1078/77 af 17. maj 1977 om indførelse af en præmieordning for ikke-markedsføring af mælk og mejeriprodukter og for omstilling af malkekvægsbesætninger (EFT L 131, s. 1). Denne forordning bestemte, at der skulle udbetales ikke-markedsføringspræmier og omstillingspræmier til de producenter, som forpligtede sig til ikke at markedsføre mælk eller mejeriprodukter inden for en periode på fem år eller til inden for en periode på fire år at omstille deres besætning fra malkekvæg til kødproduktion.

4 Da der på ny var overskud af mejeriproduktionen i 1983, blev der ved Rådets forordning (EØF) nr. 856/84 af 31. marts 1984 om ændring af forordning (EØF) nr. 804/68 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 10) opkrævet en tillægsafgift af de leverede mængder mælk, som oversteg en bestemt referencemængde, der for hver enkelt producent eller opkøber skulle fastsættes inden for grænserne af den enkelte medlemsstats samlede garantimængde. Ifølge forordning nr. 857/84 skulle en vis referencemængde fritages for tillægsafgift. Referencemængden er i forordningen defineret som de mængder mælk eller mælkeækvivalenter, der leveres af en producent eller opkøbes af et mejeri i overensstemmelse med den formel, den pågældende medlemsstat valgte for referenceåret. Som referenceår skulle hver af medlemsstaterne vælge mellem 1981, 1982 eller 1983.

5 På foranledning af Domstolens domme af 28. april 1988 i sagerne Mulder (sag 120/86, Sml. s. 2321) og Von Deetzen I (sag 170/86, Sml. s. 2355) vedtog Rådet forordning (EØF) nr. 764/89 af 20. marts 1989 om ændring af forordning nr. 857/84 (EFT L 84, s. 2). Ved denne forordning blev der indsat en ny artikel 3a i forordning nr. 857/84, der indeholdt hjemmel til på visse betingelser at tildele en specifik referencemængde til de såkaldte Slom-producenter, der som følge af en forpligtelse i henhold til forordning nr. 1078/77 ikke havde leveret mælk i det referenceår, den pågældende medlemsstat havde valgt (den såkaldte Slom I-ordning).

6 Med henblik på opfyldelsen af Domstolens domme af 11. december 1990 i sagerne Spagl (sag C-189/89, Sml. I, s. 4539) og Pastätter (sag C-217/89, Sml. I, s. 4585), hvorved visse bestemmelser i artikel 3a i forordning nr. 857/89 — som ændret ved forordning nr. 764/89 — blev kendt ugyldige, vedtog Rådet forordning nr. 1639/91 (den såkaldte Slom II-ordning).

7 Artikel 3a i forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 1639/91, bestemte:

»1. Den i artikel 12, litra c), tredje afsnit, omhandlede producent:

— hvis ikke-markedsførings- eller omstillingsperiode i overensstemmelse med den forpligtelse, der er indgået i henhold til forordning (EØF) nr. 1078/77, udløber efter den 31. december 1983 eller efter den 30. september 1983 i de medlemsstater, hvor mælkeindvejningen fra april til september er mindst dobbelt så stor som fra oktober til marts det følgende år

— som, når det drejer sig om overtageren af præmien, ikke har modtaget en referencemængde i henhold til artikel 2 og/eller artikel 6 i denne forordning

tildeles midlertidigt efter ansøgning indgivet senest tre måneder fra den 29. marts 1989 en specifik referencemængde...

...

2. ...

3. Hvis producenten inden for en frist på to år at regne fra den 29. marts 1989 eller, i det i stk. 1, sidste afsnit, omhandlede tilfælde, fra den 1. juli 1991, såfremt

tillægsafgiftsordningen videreføres, på den for den kompetence myndighed tilfredsstillende måde kan godtgøre, at han faktisk har genoptaget direkte salg og/eller levering, og såfremt dette direkte salg og/eller denne levering i de sidste tolv måneder er lig med eller større end 80% af den foreløbige referencemængde, tildeles den specifikke referencemængde endeligt [...]

4. Den del af den særlige referencemængde, som ikke påtænkes udnyttes i en tolvmånedersperiode, kan ikke midlertidigt overdrages som omhandlet i artikel 5c, stk. 1a, i forordning (EØF) nr. 804/68.

...«

8 Forordning nr. 857/84 blev ophævet med virkning fra den. 1. april 1993 ved Rådets forordning (EØF) nr. 3950/92 af 28. december 1992 om en tillægsafgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 405, s. 1), som med visse ændringer forlængede tillægsafgiftsordningen for mælk for en syvårsperiode.

9 Artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 3950/92 var i det væsentlige en gentagelse af bestemmelserne i artikel 3a, stk. 3, i forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 1639/91. En producent, der på foreløbig basis havde modtaget en specifik individuel referencemængde i medfør af artikel 3a, stk. 1, sidste afsnit, i forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 1639/91, fik således tildelt denne specifikke referencemængde endeligt, hvis han over for den kompetente myndighed inden den 1. juli 1993 kunne godtgøre at opfylde de samme betingelser som dem, der fremgik af artikel 3a, stk. 3, i forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 1639/91.

10 Ved dom af 3. december 1992 i Wehrs-sagen (sag C-264/90, Sml. I, s. 6285) fastslog Domstolen, at den såkaldte antikumulationsregel i artikel 3a, stk. 1, andet led, i forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 764/89, var ugyldig. Ifølge denne bestemmelse, der tillige fandtes i artikel 3a, stk. 1, første afsnit, andet led, i forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 1639/91, var modtagere af en præmie for ikke-markedsføring eller omstilling tildelt i henhold til forordning nr. 1078/77, som havde opnået en referencemængde i henhold til artikel 2 i forordning nr. 857/84, udelukket fra at få tildelt en specifik referencemængde.

11 På foranledning af Wehrs-dommen vedtog Rådet forordning (EØF) nr. 2055/93 af 19. juli 1993 om tildeling af en specifik referencemængde til visse producenter af mælk eller mejeriprodukter (EFT L 187, s. 8). Forordningen, som trådte i kraft den 1. august 1993, giver producenter, der havde indgået en forpligtelse til ikke-markedsføring eller omstilling i henhold til forordning nr. 1078/77 og som følge af antikumulationsreglen ikke indtil da havde været berettiget til at få tildelt en specifik referencemængde, mulighed for at opnå en sådan mængde ud over den oprindelige referencemængde (den såkaldte Slom III-ordning).

12 Artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 2055/93 bestemmer:

»Den producent som defineret i artikel 9, litra c), i forordning (EØF) nr. 3950/92, der:

— enten...

— eller har overtaget en del af en bedrift, der er omfattet af de samme bestemmelser, og for hvilken der ikke er blevet tildelt en referencemængde i henhold til artikel 3a i forordning (EØF) nr. 857/84

modtager efter ansøgning en specifik referencemængde, på betingelse af:

— ...

— ...

— ...

— at han til støtte for sin ansøgning efter nærmere fastsatte kriterier godtgør, at han er i stand til at øge produktionen på sin bedrift i et omfang svarende til den specifikke referencemængde, som han ansøger om.«

De faktiske omstændigheder og det præjudicielle spørgsmål

13 Hans-Josef Schlebusch var mælkeproducent på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen. Den 1. april 1991 rådede han over en oprindelig referencemængde på 50 704 kg mælk.

14 Efter at have forpagtet nogle jorder, der på daværende tidspunkt var undergivet en forpligtelse til ikke-markedsføring, fik han i oktober 1991 tildelt en specifik, midlertidig referencemængde på 20 380 kg i medfør af Slom II-ordningen.

15 Efter at have fået tildelt denne specifikke referencemængde bortleasede Schlebusch den oprindelige referencemængde og producerede mellem april 1992 og februar 1993 14 272 kg mælk udelukkende i medfør af den specifikke referencemængde, han midlertidigt havde fået tildelt.

16 Derpå indstillede han fuldstændigt mælkeleveringerne.

17 Ved en afgørelse, som ifølge oplysningerne i hovedsagens akter blev truffet den 6. juli 1994, afslog Hauptzollamt Trier at tildele Schlebusch den specifikke referencemængde endeligt med den begrundelse, at han ikke have leveret mælk i medfør af den midlertidige referencemængde, han havde fået tildelt (herefter »den anfægtede afgørelse«). Hauptzollamt antog, at forbuddet i artikel 3a, stk. 4, i forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 1639/91, mod leasing af den specifikke, midlertidige referencemængde, kunne omgås, hvis den, der er berettiget til denne midlertidige referencemængde, kunne bortlease den oprindelige referencemængde, som han i øvrigt råder over.

18 Da Schlebusch ikke fik medhold i den sag, han anlagde ved Finanzgericht Rheinland-Pfalz til prøvelse af den anfægtede afgørelse, indgav han revisionsanke ved Bundesfinanzhof. Denne ret har herefter besluttet at udsætte afgørelsen i sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 3a, stk. 3, første punktum, i forordning (EØF) nr. 857/84, som ændret ved forordning (EØF) nr. 1639/91, fortolkes således, at en mælkeprodu-

cent også skal have tildelt en endelig, specifik referencemængde, selv om han ikke inden for den periode, som er omhandlet i bestemmelsen, har udnyttet den specifikke referencemængde, han midlertidigt har fået tildelt, til at foretage en tilsvarende større mælkeproduktion, men midlertidigt har overladt det til en anden bedrift at udnytte den del af sin mælkekvote, der svarer til den oprindelige referencemængde, som hans bedrift rådede over i tilgift til den midlertidige, specifikke referencemængde?«

De relevante retsforskrifter

19 Kommissionen har gjort gældende, at det præjudicielle spørgsmål burde have henvist til artikel 4, stk. 3, første punktum, i forordning nr. 3950/92 og ikke til den omtvistede bestemmelse, da den anfægtede afgørelse blev truffet den 6. juli 1994, dvs. på et tidspunkt, da forordning nr. 3950/92 endnu var i kraft.

20 Det må herom fastslås, at den dato, hvorpå Hauptzollamt traf den anfægtede afgørelse, hverken er nævnt i forelæggelseskendelsen eller i Schlebusch's skriftlige indlæg, men at det fremgår af hovedsagens akter, at afgørelsen blev truffet den 6. juli 1994, da dette er angivet i dommen fra Finanzgericht Rheinland-Pfalz, som i øvrigt er afsagt under henvisning til forordning nr. 3950/92.

21 Følgelig er det i fuld kendskab til sagens omstændigheder, at Bundesfinanzhof — som ikke kunne være uvidende om den dato, hvorpå den anfægtede afgørelse blev truffet — fandt det nødvendigt at anmode Domstolen om en fortolkning af den omtvistede bestemmelse.

22 I så henseende skal bemærkes, at det ikke tilkommer Domstolen, men den nationale ret at fastslå de faktiske omstændigheder, der har givet anledning til

sagen, og at fastslå, hvilke konsekvenser disse har for den afgørelse, som retten skal træffe (jf. f.eks. dom af 16.9.1999, sag C-435/97, WWF m.fl., Sml. I, s. 5613, præmis 32). Det tilkommer således heller ikke Domstolen at tage stilling til, om et spørgsmål fra en national ret er relevant (jf. f.eks. dom af 16.4.1991, sag C-347/89, Eurim-Pharm, Sml. I, s. 1747, præmis 16).

23 Hertil bør i øvrigt føjes, som det er fastslået af Kommissionen og fremhævet af generaladvokaten i punkt 17 og 18 i dennes forslag til afgørelse, at artikel 3a, stk. 3, i forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 1639/91, og artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 3950/92 har samme indhold.

24 Domstolen har derfor ikke noget grundlag for at forstå det af Bundesfinanzhof forelagte spørgsmål på den måde, at det vedrører en anden bestemmelse end den omtvistede.

Fortolkningen af artikel 3a, stk. 3, i forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 1639/91

25 Ifølge artikel 3a, stk. 1, første afsnit, andet led, i forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 1639/91, var det ikke — når bortses fra de øvrige betingelser — muligt at tildele en specifik referencemængde midlertidigt, såfremt ansøgeren i forvejen havde fået tildelt en oprindelig referencemængde for den samme bedrift. En mælkeproducent kunne derfor ikke efter fællesskabsretten lovligt opnå en specifik referencemængde i tilgift til en oprindelig referencemængde.

26 Den specifikke referencemængde var altså forbeholdt de Slom-producenter, som ikke tidligere havde opnået en oprindelig referencemængde, og derfor ikke havde haft nogen produktion, og en specifik referencemængde kunne alene tildeles

endeligt på den betingelse, at Slom-producenten godtgjorde, at han i løbet af de sidste tolv måneder havde genoptaget mindst 80% af produktionen. Denne betingelse var således fastsat under hensyntagen til antikumulationsreglen.

27 Det er følgelig ikke muligt på grundlag af den omtvistede bestemmelses ordlyd at fastslå, hvilke betingelser der skulle være opfyldt på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen for at få tildelt en specifik referencemængde endeligt i en situation som den, der foreligger i hovedsagen, hvor der foretaget en kumulation af en oprindelig og en specifik referencemængde, idet kumulationen var uforenelig med de dagældende fællesskabsbestemmelser.

28 Denne fortolkning af den omtvistede bestemmelse berøres ikke af Wehrsdommen. Hvad angår et komplekst system som det, der gælder for referencemængder, gjorde de retsregler, der er relevante for hovedsagen — således som disse fremstod, efter at antikumulationsreglen var blevet kendt ugyldig i Wehrsdommen, og før forordning nr. 2055/93 blev vedtaget — det ikke i sig selv muligt, dvs. uden en tilpasning af systemet, at tildele en producent en specifik referencemængde (jf. dom af 6.6.1996, sag C-127/94, Ecroyd, Sml. I, s. 2731, præmis 59).

29 Det må derfor konstateres, at den omtvistede bestemmelse ikke ifølge sin ordlyd omfattede den situation, der foreligger i hovedsagen.

Princippet for tildeling af en specifik referencemængde

30 Forordning nr. 2055/93, som trådte i kraft den 1. august 1993, indeholdt i artikel 1 hjemmel til på visse betingelser at tildele en specifik referencemængde i

tilgift til en oprindelig referencemængde, hvilket var første gang siden ikrafttrædelsen af tillægsafgiftsordningen for mælk. En af betingelserne herfor er, at producenten godtgør, at han er i stand til at øge produktionen på sin bedrift i et omfang svarende til den specifikke referencemængde, som han ansøger om. Producenten skal altså være i stand til selv at fremstille alle de mælkemængder, som tildeles ved kumulation af referencemængder, således som Kommissionen har fremhævet.

31 Kommissionen har gjort gældende, at forordning nr. 755/93 indeholder de mest præcise angivelser til besvarelse af det præjudicielle spørgsmål, selv om denne forordning ikke finder anvendelse i sagen. Kommissionen finder derfor, at det bør undersøges, om betingelsen i forordningens artikel 1, stk. 1, sidste led, er udtryk for et generelt princip i den ordning, der skal anvendes for endelig tildeling af specifikke referencemængder, selv før antikumulationsreglen blev ophævet.

32 Det fremgår af syvende betragtning til forordning nr. 2055/93, at betingelsen i forordningens artikel 1, stk. 1, hvorefter Slom-producenten for at få tildelt en specifik referencemængde skal godtgøre, at han er i stand til at øge produktionen på sin bedrift i et omfang svarende til den specifikke referencemængde, han ansøger om, udgør en nødvendig tilpasning af betingelserne i den omtvistede bestemmelse.

33 Disse betingelser forudsætter nemlig navnlig, at den producent — eller den, som har modtaget en præmie i henhold til forordning nr. 1078/77 — der ansøger om en specifik referencemængde, faktisk genoptager den virksomhed som mælkeproducent, han fuldstændig havde måttet opgive. En præmiemodtager, der som

Schlebusch er aktiv mælkeproducent, kan derfor ikke hvad angår tildelingen af en specifik referencemængde undergives de samme betingelser som i den omtvistede bestemmelse.

34 Selv inden vedtagelsen af forordning nr. 2055/93 fremgik det dels af tredje, femte og sjette betragtning til forordning nr. 764/89, som blev udstedt med henblik på opfyldelsen af dommene i Mulder- og Von Deetzen I-sagerne, dels af ottende betragtning til forordning nr. 1639/91, at tildelingen af en specifik referencemængde alene har til formål at give modtageren heraf mulighed for personligt at producere de tildelte mælkemængder og på denne måde være i stand til at udøve virksomhed som mælkeproducent. Det er i øvrigt for at sikre opretholdelsen af dette formål, at artikel 3a, stk. 4, i forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 1639/91, forbød enhver selv midlertidig og delvis overdragelse af en sådan referencemængde.

35 Da Slom-producenterne ifølge Domstolens praksis i Mulder-sagen alene var berettiget til en specifik referencemængde — når der ses bort fra de øvrige betingelser, som krævedes — såfremt de havde en berettiget forventning om også at kunne udøve virksomhed som mælkeproducent inden for rammerne af tillægsafgiftsordningen for mælk, er det således ikke muligt uden at komme i strid med det præcise og begrænsede formål, som tilsigtes med denne praksis, at tildele en Slom-producent en sådan referencemængde endeligt, når han ikke har til hensigt eller ikke råder over den nødvendige kapacitet til selv at producere de tildelte mængder.

36 Det ville bringe det begrænsede formål, som er nævnt i den foregående præmis, i fare, hvis indehaveren af en oprindelig referencemængde, der får tildelt en specifik referencemængde i tilgift til den oprindelige, som mælkeproducent kunne

udnytte den specifikke referencemængde på anden måde end til at øge sin eksisterende produktion.

37 Det gælder navnlig for en producent, der som Schlebusch bortleaser sin oprindelige referencemængde efter at have fået tildelt en specifik referencemængde i tilgift til denne, i stedet for selv at øge den eksisterende produktion på sin bedrift.

38 Denne fortolkning af ordningen for specifikke referencemængder har støtte i fast retspraksis, hvorefter en Slom-producent ikke kan forvente at få indrømmet en handelsmæssig fordel, som ikke beror på hans erhvervsmæssige virksomhed, ved tildeling af en specifik referencemængde (jf. f.eks. dom af 22.10.1991, sag C-44/89, Von Deetzen II, Sml. I, s. 5119, præmis 21). En erhvervsdrivende ville imidlertid få indrømmet en sådan fordel, i hvert fald indirekte, hvis han havde mulighed for ved kumulation af en oprindelig og en specifik referencemængde selv kun at producere den specifikke referencemængde, navnlig når denne mængde ikke i sig selv kan sikre bedriftens levedygtighed, således som det er tilfældet i hovedsagen ifølge det af Schlebusch selv oplyste.

39 Da denne fortolkning klart er i overensstemmelse med tillægsafgiftsordningen for mælk, som er at modvirke uligevægten mellem udbud af og efterspørgsel på mælk og mejeriprodukter og det heraf følgende overskud, kan en producent, som i strid med Slom II-ordningen har fået tildelt en midlertidig, specifik referencemængde, ikke have nogen berettiget forventning om at få indrømmet en sådan fordel, der

må anses for uberettiget i og med, at han anvender den tildelte referencemængde til andre formål end at øge den eksisterende produktion.

40 Det fremgår af samtlige de anførte betragtninger, at den omtvistede bestemmelse skal fortolkes således på grundlag af principperne for tildeling af en specifik referencemængde, at en producent, der råder over en oprindelig referencemængde, og som i tilgift midlertidigt får tildelt en specifik referencemængde, ikke — når bortses fra de øvrige betingelser — kan få tildelt denne specifikke referencemængde endeligt, når han ikke selv har udnyttet den til at øge den eksisterende mælkeproduktion på sin bedrift. Dette er tilfældet, når en sådan producent bortleaser sin oprindelige referencemængde og kun producerer mælk i medfør af sin midlertidige, specifikke referencemængde.

Sagens omkostninger

41 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

vedrørende det spørgsmål, der er forelagt af Bundesfinanzhof ved kendelse af 14. maj 1998, for ret:

Artikel 3a, stk. 3, første punktum, i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1639/91 af 13. juni 1991, skal fortolkes således på grundlag af principperne for tildeling af en specifik referencemængde, at en producent, der råder over en oprindelig referencemængde, og som i tilgift midlertidigt får tildelt en specifik referencemængde, ikke — når bortses fra de øvrige betingelser — kan få tildelt denne specifikke referencemængde endeligt, når han ikke selv har udnyttet den til at øge den eksisterende mælkeproduktion på sin bedrift. Dette er tilfældet, når en sådan producent bortleaser sin oprindelige referencemængde og kun producerer mælk i medfør af sin midlertidige, specifikke referencemængde.

Schintgen Hirsch Skouris

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 25. maj 2000.

R. Grass

Justitssekretær

R. Schintgen

Formand for Anden Afdeling